

Byl jednou jeden výčep a ten měl tři sudy.

A ty svým světlým, polotmavým a černým pivem nalévaly celé království. Od rána do večera. Každý den, měsíc i rok. Sudy to totiž nebyly jen tak obyčejné, byly to sudy bezedné. Každý mohl vypít piva, kolik chtěl, a díky tomu široko daleko vládlo všeobecné veselí.

Jednoho dne však postihlo království veliké neštěstí! Ze sudů nevyšla ani pěna. Výčepní Štěrčina v panice tolik lomcoval s kohouty, až se mu stalo to nejhorší, čeho se obávali i všichni královi mudrcové a rádci. Dostal žízeň. Ne obyčejnou, ale takovou, kterou žádná voda neuhasí!

A žízeň se nekontrolovatelně šířila celým královstvím. Postihla každého čeledína, statkáře i sedláka. Všichni smutně seděli doma a hleděli do prázdných půllitrů. Manželky věděly, že je zle, a aby své muže rozveselily, upekly jim tu kuřátko, tu kachničku. Ale jak své ženě trpce připomněl žízni sužovaný výčepní Štěrčina: „Nic z toho se bez pivíčka pořádně žrát nedá.“

